

attest for, at de ere fødte her i Landet, saa ere de Statsborgere. Men nu forlanger Lovforslaget imidlertid, at de skulle have haft deres Hjemsted her uafbrudt indtil deres fyldte 22de Aar. Hvorfor skal denne Banskælighed nu indføres? Jeg har netop fornødig haft en Erfaring for Banskælighederne paa et lignende Omraade; det var med Hensyn til Loven 13de April 1894 om den Vresoprejsning, som erhverves ved 10 Aars Straffighed her i Landet under visse Omstændigheder. Nu er der kommet et Tilfælde frem, hvor vedkommende har været her i 10 Aar og ikke været straffet, men tilfældigvis har han været et Fjerdingaar i Sverige. Jeg tror ikke, det vil være muligt at lade denne Lov om Vresoprejsning gælde for denne Mand, thi han har ikke i disse 10 Aar opholdt sig her i Landet. Det samme foreslaas jo imidlertid indført ved denne Lov med Hensyn til saadanne her i Landet fødte og opbragne Børn; hvis de blot havde været et halvt Aar i Udlandet, selv om det ikke i mindste Maade forstyrrer deres Danskhed, kunne de ikke blive danske Borgere, selv om de ere fødte her, ere blevne opbragne her, have gaaet i Skole her, ved Universitetet o. s. v. Hvorfor skulle vi her indføre noget nyt, og for disse Mennesker skabe Banskæligheder i at opnaa Anerkendelse som Statsborger? Dette er for mig Hovedpunktet, hvor Loven indfører noget nyt, hvis Berettigelse jeg ikke kan se.

Jeg vil endnu nævne et tredje Punkt, som ogsaa er omtalt af den ærede Taler. Det var dette med, at det var ogsaa rigtigt i Loven at sætte Bestemmelser om, hvorledes man taber Indfødsretten ved at drage til Udlandet. Jeg kan ikke se, at Loven behøves efter Loven af 1871, eller at herved i Virkeligheden skabes noget nyt. Det er ikke saaledes, som den ærede Taler sagde, at man ved at drage bort taber sin Indfødsret for bestandig, tværtimod, efter § 8 faar man den igen, naar man kommer tilbage til Landet. Nu ved jeg godt, at der er en Forskel paa den hvilende Indfødsret efter Loven af 1871 og paa den, der er tabt, men naar denne Fortabelse mister sin Virkning ved fornyet Indvandrings her i Landet, bliver den reelle Forskel meget ringe. (Kellermann: Det gør den ikke!). Jo, den gør!

Jeg tør altsaa ikke påstaa, at de Betragtninger, jeg her har fremsført, ville være min endelige Opfattelse af Sagen, det kan være, det ved næjere Prøvelse kommer til at stille sig anderledes for mig, men jeg synes, at det vilde være urigtigt at lade Lovforslaget påsere Landsstingets 1ste Behandling uden at gøre ærede Medlemmer opmærksomme

paa, at vi her springe bort fra noget, der er vel kendt og vel respekteret herhjemme, til noget nyt og for os usikkert. Jeg har nogen Betænkelse derved.

Det er sagt i Regeringsforslagets Motiver, at man her i Landsstinget i 1870 ved Behandlingen af Loven af 1871 havde udtalt Ønsket om, at man skulde komme til noget saadant, som her er Tale om. Jeg har gennemlæst den Betænkning, som den Gang blev freven, og som hidrører fra det ærede Medlem, som talte først, og jeg har faaet det ud af denne Betænkning, at man der gør opmærksom paa, at selve Indfødsretsreglerne trænger man ikke saa meget til at forandre, det, som trænger til at ændres, laa paa andre Omraader, det var Førgelsesreglerne osv., medens man derimod, saa vidt jeg forstaar den Betænkning, ikke paa Indfødsretsområdet erkender eller føler nogen stor Trang til Forandring. Det er ogsaa vist nok, at paa det Omraade, hvorledes man erhverver Borgerret i de forskellige Lande, hvor man har Ret til at nedlægge sig, drive Næring og beskæftige sig, er der meget, der i høj Grad kunde trænge til regulerende Bestemmelser mellem de forskellige Lande, thi der leve vi i stor Usikkerhed og Uoverensstemmelse mellem de forskellige Lovgivninger, men dette reguleres ikke herved. Dette Lovforslag rører efter min Mening ved saa store Goder, at jeg synes, vi maa betænke os to Gange, inden vi slippe det, vi have. — Det var kun disse mere almindelige Bemærkninger, jeg skulde fremsætte ved denne Lejlighed. Der er ganske vist flere specielle Bemærkninger at gøre, men om Sagen i Almindelighed har jeg kun villet tillade mig at sige disse Ting.

Det. Hansen: Jeg kan ikke dele de Betænkninger, som den ærede sidste Taler udtalte med Hensyn til denne Lov. For en stor Del imødegaas de jo ved Henvisning til § 11, hvorefter de Rettigheder, der ere erhvervede, inden Loven træder i Kraft, blive opretholdt. Med Undtagelse af Lovforslagets § 2 faar Loven først Virkning med Hensyn til de Begivenheder og Rendsgerninger, der træde frem, efter at Loven er traadt i Kraft. Naar man tager Hensyn dels hertil og tillige til, at der jo i Naturalisationen, Indfødsrets Meddelelse, er et Midde, hvorved man altid kan raade Bod paa de Ubilligheder og Inkonsekvenser, en Lovgivning paa dette Omraade medfører, tror jeg ikke, der kan være nogen Betænkelse ved at omvordre denne Materie, saaledes at vi i Virkeligheden komme i Overensstemmelse med, hvad der kan siges at